

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum Christus dici possit homo Dominicus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

carum virtutem & per se modo explicato. 3. non solum dici posse, homo est Deus, sed etiam homo est Verbum, homo est unigenitus Patris, & alia praedicata quae Filio Dei & Verbo competunt.

ARTICVLVS III.

Vtrum Christus dici possit homo dominicus?

S. Tho. hunc art. proponit occasione S. August. qui libro 83. qq. 9. 36. hanc vsurpat locutionem, imò alij Patres passim citati similibus vtuntur locutionibus. Nihilominus

Respondet negatiue; quia dominicus designat pertinet ad Dominum, & habens ad illum habitudinem, & per talem propositionem, Christus est homo dominicus, designatur distinctio suppositi Christi & Dei. vnde August. eam retractauit lib. 1. retractionum cap. 19. & si quando alij Patres simili forma vtantur, concretum explicandum est per abstractum, vt scilicet hominem sumant pro humanitate. Vide dicta q. 2. art. 2. in dubio, obiectione 3. nam cum ea distinguatur à diuino supposito, & sit aliquid Domini, optime dici potest dominica, sicut & dicitur passio, resurrectio, ascensio dominica, & similia quae habitudinem dicunt ad Dominum. Adde alios Patres ad euitandum errorem Nestorij refugere similes propositiones.

ARTICVLVS IV.

Vtrum ea quae conueniunt Filio hominis possint predicari de Filio Dei & contra?

AFFIRMAT. Patet Ioannis 8. Christus dicit, Antequam Abraham fieret ego sum. 1. ad Cor. 2. dicitur res glorie crucifixus. Act. 2. Deus dicitur acquisiuisse Ecclesiam sanguine suo. Consentiunt Patres, qui saepe humana Deo tribuunt, & diuina homini ratione mysterij Incarnationis. Videri potest canon 12. Concilij Ephesini, vbi Dei Verbum dicitur passum carne, crucifixum carne, & mortem carne gustasse.

Ratio petenda est ex dictis art. 1. cum enim in Christo sit vnum & idem suppositum diuinæ naturæ & humanæ, & propterea homo possit predicari de Deo & Deus de homine, sequitur etiam de homine posse predicari ea quae conueniunt Deo, & predicari de Deo quae conueniunt homini propter identitatem suppositi. vnde ex hoc articulo

Colligitur 1. quaecunque conueniunt diuinæ naturæ in concreto posse predicari de homine, de Christo & Filio hominis, vt: Filius hominis, seu homo est ab aeterno, est omnipotens, est creator omnium, infinitus, sapiens, est immortalis, incorporeus; si hæc sumantur vt denotant proprietates Dei, non verò omnimodam negationem corporis, mortalitatis. Idem dicendum de ijs quae conueniunt Verbo seu Filio Dei; vnde dicitur: hic homo, & homo est genitus à Patre ab aeterno; hic homo seu homo spirat Spiritum sanctum &c.

Colligitur 2. ea quae conueniunt homini necessario, predicari de Deo in concreto; potest enim dici, Deus est mortuus, habet animam rationalem, est animal, &c. Idem dicendum de ijs quae accidentaliter conueniunt Filio hominis seu Christo homini, vnde Deus dicitur fleuisse, esurisse, natus ex Vir-

gine, passus, mortuus, resurrexisset. Eadem etiam dici possunt de Verbo.

Et per hæc & ea quae articulo 1. & 2. dicta sunt colligi possunt ea quae dicuntur de communicatione idiomatum seu proprietatum, quae in eo consistit, quod per hoc mysterium effectum sit vt Deus dici possit de homine, & homo de Deo, & quae competunt Deo vel Verbo possint tribui homini, & quae competunt homini vel huic homini, possint tribui Deo. quia ratione saepe à scriptura & Patribus & Concilijs tribuuntur.

Quod totum in eo fundatur quod Christus sit Deus & homo, & quod Deus & homo in vnitatem suppositi conuenierint: vnde attributa tam diuina quam humana & affectiones quaecunque supposito Christi tribui possunt, possunt de illo predicari quocunque nomine suppositum illud designetur, siue, inquam, vocetur Deus, siue homo, siue Verbum, siue Dominus, siue Filius hominis, siue Filius Dei &c.

ARTICVLVS V.

Vtrum ea quae conueniunt Filio hominis possint predicari de diuina natura: & de humana ea quae conueniunt Filio Dei?

NEGAT. quæ conclusio certa est de fide, & potest colligi ex dictis q. 2. art. 1. vbi contra Eutychetem ostendimus ex Concilijs & Patribus duas esse in Christo naturas distinctas, inconfusas, vnamquamque cum suis proprietatibus. hinc enim

Sequitur 1. huiusmodi naturas non posse de se inuicem predicari in abstracto, v. g. dicendo, diuinitas est humanitas, vel humanitas est diuinitas; quia similes propositiones non possunt esse veræ in sensu formali, nec in sensu identico; cum & ipsæ naturæ à se inuicem distinguantur, & expressè in abstracto significantur vt distinctæ, non verò vt vnitæ in eodem supposito, in quo conueniant.

Sequitur 2. neque proprietates naturæ diuinæ posse predicari de natura humana siue in concreto, siue in abstracto, dicendo v. g. natura humana est aeterna, est omnipotens, &c. vel est omnipotentia, est eternitas &c. patet quia hæc non conueniunt naturæ humanæ secundum se, nec in sensu identico, nec in formali, nec de ea dici possunt tanquam de supposito.

Sequitur 3. neque proprietates naturæ humanæ posse tribui naturæ diuinæ in abstracto enuntiatæ; v. g. non potest dici, natura diuina est nata, mortua, resurrexit, ascendit in celum &c. propter similem rationem: quia ex modo significandi naturæ diuinæ solum representat suum significatum per modum forme & abstractæ; vnde cum tales affectiones non competant diuinitati secundum se spectatæ, non possunt de illa predicari etiam in concreto.

Nec refert quod natura diuina dicatur incarnata, quia non sortitur illud predicatum per communicationem idiomatum, sed verè secundum se illi competit; est enim verè vnita carni, non quidem vt suppositum, sed tanquam natura suppositi.

Dices in hymno Ecclesiastico dicitur vita mortua.

Resp. abstractum explicandum per concretum, sumitur enim per metaphoram pro Verbo, quod est

59. Communio idiomatum.

Quod fundamentum istius communicationis.

60. Resp. negans est de fide.

61. Hæc est falsa: diuinitas est humanitas &c.

Item hæc & similes: natura humana est aeterna.

Aut: natura diuina est mortua.

Cum dicitur vita mortua: abstractum ponitur pro concreto.